

HỒI THỨ 26

TRỞ LẠI NGƯỜI HÀO KIẾT BỀ BÀNG

Thái Y La Sát không làm thế nào được đành lùi lại một bước, mụ nói :

- Nhai nhi ! Thế là lão thân làm hại người.

Từ Văn nghiêng đầu đáp :

- Kể sĩ thà chết chứ không chịu nhục. Đây là tại hạ tự nguyện tiếp thụ, chứ không phải do lão nhân gia.

Bạch Đầu Thái Tuế đưa ‘Phương tiện san’ sang tay trái rồi trầm giọng quát :

- Hãy tiếp chưởng đây !

Lão lún người xuống một chút, đồng thời vung tay phải đánh ra. Một luồng kinh khí nghiêng non dốc biển xô về phía Từ Văn.

Từ Văn không dám coi thường, chàng ngưng tụ hết công lực vào tay mặt, nín hơi phóng chưởng ra nghinh tiếp.

Sầm ! Sầm ! Hai luồng đại lực đụng nhau phát ra tiếng rùng rợn làm cho đá chạy cát bay. Lá cây rụng tới tấp trong vòng mấy trượng. Cành cây cũng gãy hết chỉ còn thân không trơ trọi. Luồng kinh khí rít lên nghe rất kinh hồn.

Từ Văn thấy mắt hoa lên. Khí huyết chạy nhộn nhạo. Nhưng chàng cố nhịn không nhúc nhích nửa phân và người đứng vững như núi.

Bạch Đầu Thái Tuế phải lùi lại đến mấy thước. Da mặt lão co rúm lại. Mắt lão chiếu ra những tia hào quang rùng rợn. Hồi lâu lão thở dài tự than :

- Thôi hết rồi ! Lão phu tự rước lấy cái nhục. Ngoại hiệu Bạch Đầu Thái Tuế từ nay không còn nữa.

Lão băng mình vọt vào trong rừng, chớp mắt đã mất hút.

Thái Y La Sát đứng ngẩn người ra hồi lâu không thốt nên lời. Kết quả thật đã ra ngoài ý nghĩ của mụ. Dù trong giấc mơ mụ cũng không ngờ đến công lực Từ Văn lại cao thâm hơn Bạch Đầu Thái Tuế.

Từ Văn trong lòng cũng xúc động không kém. Chàng tự lượng hiện nay công lực của mình có thể biến chuyển ý niệm phục thù sang giai đoạn thực hành.

Thái Y La Sát ngơ ngác lên tiếng :

- Tiểu hữu ! Công lực của tiểu hữu vượt ra ngoài sự tưởng tượng của lão thân.

Từ Văn khiêm nhượng đáp :

- Lão nhân gia quá khen.

Miệng chàng nói thế mà trong lòng tự nghĩ :

- Công lực mình mà ra ngoài ý nghĩ của mụ thì công việc càng nhiều thêm.

Thái Y La Sát ngừng lại một chút rồi hỏi :

- Phải chăng tiểu hữu ngẫu nhiên qua đây ?

Từ Văn động tâm đáp :

- Tại hạ có việc muốn đến bái yết quý Hội chủ.
- Ủa ! Vậy thì đi theo lão thân lên núi.
- Xin mời lão tiên bối thượng lộ.

Hai người cùng đi thẳng đến tổng đàn Hội Vệ Đạo. Từ Văn rất hối hận trong lòng vì đã để lỡ mất cơ hội không rượt theo thiếu nữ áo hồng Phương Tử Vi. Chàng cho rằng khó lòng có cơ hội gặp một mình nàng. Nếu không dùng mưu kế thì việc phan phui những điều bí mật thật khó quá. Nhưng việc đã xảy ra thế này đành tùy cơ ứng biến vậy.

Dọc đường chàng phát giác ra tình trạng ở đây so với ngày lập tổng đàn thật khác nhau xa. Khắp các nẻo đều bố trí những điểm canh đầy đặc. Trong tổng đàn lại dựng lên rất nhiều phòng ốc. Qui mô rộng lớn vô cùng !

Thái Y La Sát có một địa vị rất cao trong Hội Vệ Đạo. Mụ không cần thông bẩm, cứ đưa Từ Văn tiến thẳng vào đại sảnh.

Từ Văn được mời ngồi rồi Thái Y La Sát lui ra. Chàng xoay chuyển ý nghĩ thật mau để lúc gặp Vệ Đạo Hội chủ sẽ có cách thăm dò ý hướng đối phương...

Từ Văn còn đang ngẫm nghĩ thì Vệ Đạo Hội chủ đã mở cửa ngách đi ra.

Từ Văn vội đứng dậy khom lưng nói :

- Tại hạ xin tham kiến Hội chủ.

Vệ Đạo Hội chủ niềm nở tươi cười đáp :

- Tiểu hữu cứ ngồi chơi, bất tất phải đa lễ.

Hai bên tân chủ an tọa rồi, một tên tiểu tỳ áo trắng bưng trà vào.

Vệ Đạo Hội chủ lại nói :

- Được tiểu hữu quang lâm, bản nhân rất lấy làm hân hạnh.

Hắn tự xưng là ‘bản nhân’ chứ không xưng là ‘bản tòa’ để tỏ ra kính lễ đặc biệt đối với Từ Văn. Nhưng Từ Văn lại có cảm giác trái ngược vì đối phương càng lễ mạo bao nhiêu thì bụng dạ càng thâm hiểm đáng sợ bấy nhiêu. Chàng liền nghiêng mình đáp :

- Tại hạ mạo muội đến thăm viếng, xin Hội chủ miễn thứ cho.
- Sao tiểu hữu lại nói vậy ? Bản nhân cầu còn chưa được.

Từ Văn đánh bạo hỏi vào chính đề :

- Hội chủ ! Tại hạ có vấn đề đặc biệt cầu xin Hội chủ cho biết.
- Tiểu hữu cứ nói ra, can chi mà ngại ?
- Tại hạ muốn cùng Tổng tuần quý hội diện đàm một chút.

Vệ Đạo Hội chủ thản nhiên hỏi :

- Tiểu hữu muốn gặp Khấu Vân ư ? Tiểu hữu có quen biết y hay sao ?
- Tại hạ mới có cơ duyên được gặp mặt một lần.
- Cái đó dễ lắm !

Hắn nói xong lắc chuông. Lập tức một tên hán tử áo đen xuất hiện trước cửa sảnh đường. Gã nói :

- Chấp sự đệ tử là Vương Thập Mục xin chờ lệnh.
- Truyền Khẩu Tổng tuần ra đây !
- Tuân lệnh dụ.

Hán tử áo đen lui ra.

Lát sau, một hán tử trung niên mặt mũi đen nhèm xuất hiện trước cửa sảnh đường lên tiếng :

- Ty chức là Khâu Vân xin tham kiến Hội chủ.

Vệ Đạo Hội chủ nói :

- Khâu Tổng tuần hãy vào đây !

Hán tử mặt đen kính cẩn tiến vào. Hấn quay mặt về Hội chủ, thông tay đứng nghiêm.

Từ Văn sát khí nổi lên bùng bùng. Chàng phải cố gắng kiềm chế không để lộ ra ngoài mặt.

Khâu Vân lại hỏi :

- Hội chủ tuyên triệu ty chức có điều chi dạy bảo ?

Vệ Đạo Hội chủ trở vào Từ Văn đáp :

- Thiếu hiệp đây muốn gặp Tổng tuần.
- Ủa !

Tổng tuần Khâu Vân ‘ủa’ lên một tiếng tựa hồ xảy chuyện bất ngờ. Hấn đưa mắt nhìn Từ Văn chăm chăm. Mục quang hai bên vừa chạm nhau, Từ Văn cảm thấy nhần thần của đối phương ngoài sự kinh ngạc không lộ ra điều chi khác lạ. Hấn hỏi :

- Thiếu hiệp muốn gặp tại hạ ?
- Đúng thế !
- Thiếu hiệp có điều chi dạy bảo ?

Từ Văn chậm chạp đứng lên trầm trọng nói :

- Tại hạ đến đây để cảm tạ các hạ về chuyện đêm qua.
- Chuyện gì ?

Khâu Vân la lên một tiếng kinh ngạc. Cái mặt đen của gã lộ vẻ băng khuâng.

Từ Văn mặt lạnh như tiền đáp :

- Thân pháp của các hạ khiến cho tại hạ khâm phục vô cùng, có điều nó không được quang minh.

Vệ Đạo hc cặp mắt chiếu ra những tia hàn quang, hỏi dần từng tiếng :

- Khâu Tổng tuần ! Có chuyện chi vậy ?

Khâu Vân kinh ngạc lùi lại một bước đáp :

- Ty chức chưa hiểu thiếu hiệp đây nói về chuyện gì ?

Từ Văn cười lạt nói :

- Các hạ ! Bạc đại trượng phu bụng làm dạ chịu, sao lại đầu voi đuôi chuột như vậy ? Tại hạ tự nghĩ chúng ta vốn không thù oán thì hành động của các hạ tất có nguyên nhân, nên tại hạ tới đây để thỉnh giáo.

Vệ Đạo Hội chủ lớn tiếng :

- Khâu Tổng tuần ! Tổng tuần đừng quên rằng địa vị của mình với hội qui là phải thẳng thắn minh bạch. Bất luận việc gì cũng phải nói rõ. Vậy vụ ấy thế nào ?

Khâu Vân nhún tít cặp lông mày ra chiều nghi hoặc đáp :

- Thực tình ty chức chưa hiểu rõ.

Vệ Đạo Hội chủ gay gắt :

- Tổng tuần nói thật không ?

Khâu Vân đáp :

- Ty chức mà man trá thì xin cam chịu hình phạt trong hội qui.

Từ Văn nghiêng răng lẩm bẩm :

- Bọn này diễn khéo quá ! Chúng đã một cốt một đồng mà còn giả vờ...

Vệ Đạo Hội chủ xòe tay ra nói :

- Tiểu hữu ! Vụ này tra ra cho biết rõ chẳng khó khăn gì. Mời tiểu hữu ngồi xuống thung thẳng nói chuyện.

Từ Văn ngồi xuống. Trong lòng chàng căm hận tưởng chừng đến vỡ ngực. Nếu chàng không suy trước nghĩ sau thì đã động thủ rồi.

Vệ Đạo Hội chủ lại hỏi :

- Tiểu hữu có thể nói rõ thực tình được chăng ? Hoặc giả bản nhân có thể liệu đường khu xử.

Từ Văn xoay chuyển ý rất mau, bụng bảo dạ :

- Bây giờ mình cứ nói rõ việc đã xảy ra, đưa đủ chứng cứ, thử xem chúng giải thích thế nào ?

Chàng nghĩ vậy liền trầm giọng đáp :

- Trước đây chưa lâu tại hạ bị một quái khách che mặt mặc áo cẩm bào đột nhiên ám toán suýt nữa mất mạng.

Vệ Đạo Hội chủ dường như phát run hỏi :

- Người che mặt mặc áo cẩm bào ư ?

Từ Văn nhìn đối phương chằm chập tựa hồ muốn soi thấu tim gan gã Hội chủ thần bí này. Nhưng chàng coi mắt hấn lại ra chiều kinh ngạc và căm hận. Chàng trầm giọng gật đầu đáp :

- Đúng thế ! Một người che mặt mặc áo cẩm bào !

- Tên y là gì ?

- Tại hạ không biết. Hội chủ có quen biết người đó chăng ?

Vệ Đạo Hội chủ không trả lời chàng. Hấn bảo :

- Tiểu hữu hãy nói nốt đi.

Từ Văn kể tiếp :

- Sau đấy ít bữa, tại hạ lại gặp độc thủ của y trong một lữ quán. Lần này càng ghê gớm hơn. Tại hạ mười phần chắc chết, không ngờ may mà sống sót. Hung thủ vẫn là người che mặt mặc áo cẩm bào.

Chàng vừa nói vừa đảo mắt nhìn Khâu Vân.

Vệ Đạo Hội chủ sừng sốt :

- Ủa ! Rồi sau sao nữa ?

- Đêm qua tại trong một ngôi chùa cách đây trăm dặm, tại hạ lần thứ ba gặp sát thủ...

- Cũng vẫn là người che mặt mặc áo cẩm bào ?

- Lần này không phải y, mà là Khâu Tổng tuần các hạ đây.

Khâu Vân lùi lại hai bước dài. Gã tròn mắt há miệng nói không ra lời. Bộ mặt đen sì đỏ lên thành màu tía thắm.

Vệ Đạo Hội chủ trầm ngâm một lúc rồi nói :

- Không có thể...

Từ Văn cười lại hỏi :

- Hội chủ nói thế tất có bằng chứng ?

- Có hai điểm phản chứng.

- Xin Hội chủ cho hay.

- Điểm thứ nhất: Hôm qua Khâu Tổng tuần tham dự hội nghị của bản hội, suốt ngày đêm không rời khỏi tổng đàn nửa bước. Dĩ nhiên y không thể phân thân đến một nơi xa xôi ngoài trăm dặm để hạ thủ tiểu hữu được. Điểm thứ hai : Căn cứ vào vị khách khanh của bản hội là Thái Y La Sát vừa đề cập đến tiểu hữu đánh một đòn mà khiến cho danh vọng của Bạch Đầu Thái Tuế phải lu mờ. Điểm này chứng minh công lực tiểu hữu vượt qua Khâu Tổng tuần rất xa. Vậy thì Khâu Tổng tuần hạ sát thủ với tiểu hữu thế nào được ?

Vệ Đạo Hội chủ nói hai điểm này tưởng chừng ai nghe cũng phải chịu, không còn đả kích vào đâu được. Nhưng Từ Văn đã có định kiến, chàng lạnh lùng hỏi :

- Hội chủ có chịu nghe bằng chứng của tại hạ không ?

- Ủa ! Dĩ nhiên bản nhân muốn nghe lắm. Xin tiểu hữu nói đi !

- Thứ nhất: Người hạ thủ tự xưng là Tổng tuần của quý hội và tướng mạo như in.

- Ủa !

- Thứ hai : Đương trường còn có người khác bị hại, và có người được mục kích...

- Ai vậy ?

Từ Văn dần từng tiếng :

- Người bị hại là đệ tử dưới trướng Ngũ Lôi Cung. Người được mục kích là Thiên Đài Ma Cơ và Thống Thiên hòa thượng.

- Thống Thiên hòa thượng là người thế nào ?

- Tại hạ không biết.

Vệ Đạo Hội chủ chăm chú nhìn Tổng tuần Khâu Vân, thì gã lắc đầu ra chiều rất đổi ngạc nhiên.

Vệ Đạo Hội chủ trầm ngâm một lúc rồi đưa mắt nhìn Từ Văn nói :

- Tiểu hữu ! Như vậy chắc là có kẻ đã giả mạo Khâu Tổng tuần.

Từ Văn thấy đối phương cãi phăng thì không nhịn được nữa. Chàng đứng dậy run lên nói :

- Tại hạ còn bằng chứng nữa !

Vệ Đạo Hội chủ ung dung hỏi lại :

- Tiểu hữu còn có bằng chứng nữa ư ?

- Phải rồi ! Bằng chứng này ở ngay trên người Khâu Tổng tuần.

Khâu Vân kinh ngạc la hoảng :

- Ở trong mình tại hạ ư ?

Vệ Đạo Hội chủ cũng đứng lên nghiêm giọng hỏi :

- Bằng chứng gì ?

Từ Văn nói :

- Xin Khâu Tổng tuần hãy bỏ anh hùng cân ra.

Khâu Vân lộ vẻ tức giận, hấn làm ra bộ không dám nổi nóng trước mặt Hội chủ.

Vệ Đạo Hội chủ trầm giọng nói :

- Bỏ khăn ra !

Khâu Vân không sao được đành bỏ anh hùng cân xuống.

Từ Văn đảo mắt nhìn rồi thộn mặt ra. Trên đầu đối phương chẳng có dấu vết chi hết. Chàng nhớ rõ ràng hán tử mặt đen tự xưng là Vệ Đạo Hội Tổng tuần, còn Thiên Đài Ma Cơ trông thấy trên đầu có vết sẹo nên mới nhận ra hấn là người che mặt mặc áo cảm bào để mạo xưng phụ thân chàng. Vết sẹo này ở trên mang tai và còn rất rõ. Thế mà bây giờ sao đối phương lại chẳng có dấu vết gì mới thật là lạ !

Vệ Đạo Hội chủ nói :

- Tiểu hữu ! Xin tiểu hữu trở chỗ chứng cứ đi !

Từ Văn không nói gì. Chàng xoay chuyển ý nghĩ rất mau, bụng bảo dạ :

- Không chừng vết sẹo này gã đã mượn dịch dung thủ pháp tuyệt khéo để che dấu. Nhưng còn một chỗ không thể giả trá được bằng độc thủ của mình. Đây là nước cờ tối hậu, nếu lại trật nốt thì hỏng toét. Nhược bằng sự thực chứng minh không lầm thì bữa nay tuy chàng đã vào hang cọp, vẫn có thể ra được dễ dàng.

Từ Văn nghĩ vậy liền nhảy xổ vào Khâu Vân nhanh như điện chớp, và thi triển độc thủ một cách đột ngột.

Vệ Đạo Hội chủ không ngờ Từ Văn lại dỏ thủ đoạn này, bất giác hấn bật lên một tiếng la hoảng :

- Tiểu hữu...

Tiếng la chưa dứt Khâu Vân đã té huych xuống đất. Chân tay dẫy dựa mấy cái rồi nằm yên.

Vệ Đạo Hội chủ quát hỏi :

- Tiểu hữu đến đây giết người ư ?

Từ Văn ruột tằm bối rối, vì nhất thiết đều sai trật. Đối phương không chống nổi sát thủ của chàng. Chàng lâm vào tình trạng trở kẻ thù không đúng, liền tự nhủ :

- Ta hãy cứu sống đối phương rồi sẽ liệu.

Nghĩ vậy chàng vội lấy thuốc giải bỏ vào miệng Khâu Vân rồi đưa tay ra điểm mấy chỗ huyệt đạo đối phương. Đoạn chàng nghiêng răng đáp :

- Y không chết đâu. Đây là tại hạ muốn chứng nghiệm lần cuối cùng mà thôi.

Vệ Đạo Hội chủ liếc cặp mắt sắc như dao nhìn thẳng vào mặt Từ Văn hồi lâu không nói gì.

Từ Văn đã tưởng hấn sắp ra tay, nhưng không phải. Như vậy càng khiến cho người ta khó hiểu. Chàng lẩm bẩm :

- Khâu Vân đã không phải là người che mặt mặc áo cẩm bào để mạo xưng phụ thân mình, và mấy lần hạ độc thủ toan giết hại mình, vậy thì thân thể mình đối phương có hiểu hay không ? Thật là hoàn toàn bí mật. Người mạo xưng Khâu Vân là ai ? Y muốn sát hại mình vì mục đích gì ?

Vệ Đạo Hội chủ từ từ cất tiếng hỏi :

- Tiểu hữu ! Không còn việc gì nữa chứ ?

Từ Văn thở phào đáp :

- Tại hạ rất lấy làm áy náy và hối hận.

Vệ Đạo Hội chủ vẫn thản nhiên nói :

- Khởi rở trong đục, trắng đen là chuyện rất hay. Tiểu hữu bất tất phải quan tâm.

- Đa tạ Hội chủ !

Vệ Đạo Hội chủ lại hỏi :

- Phải chăng vừa rồi tiểu hữu có đề cập đến người che mặt mặc áo cẩm bào ?

- Đúng thế !

- Vụ này có liên quan gì đến Khâu Tổng tuần ?

- Đêm hôm qua hung thủ tự xưng là Tổng tuần quý hội, một bên đầu có vết sẹo giống như người che mặt mặc áo cẩm bào, vì thế mà tại hạ có hành động đường đột.

- Ủa ! Té ra là thế ! Bản nhân bảo đảm vụ bí mật này chẳng bao lâu nữa sẽ phanh phui ra được.

Từ Văn động tâm hỏi :

- Phải chăng Hội chủ đã biết thân thể người che mặt mặc áo cẩm bào ?

Vệ Đạo Hội chủ trả lời nước đôi :

- Vụ này đã có manh mối.

Từ Văn kết luận trong tâm :

- Người che mặt mặc áo cẩm bào một là phụ thân mình, còn một nữa là giả mạo. Đối phương bảo đã có manh mối thì không hiểu hấn trở vào ai ? Nếu mình còn vắn hỏi nữa tất không khỏi tiết lộ hành tung. Không hiểu mình nên nói rõ thân phận để trả thù hay là hãy tìm cách phanh phui cho biết rõ những sự ngờ vực bí ẩn trước. Kẻ mạo xưng Khâu Vân chẳng những chống nổi độc thủ của mình, mà còn biết cả những bí mật về độc thủ nữa. Vậy mới khó tính, mới đáng sợ ! Không hiểu hấn là ai ?

Tổng tuần Khâu Vân háng giọng một tiếng rồi trợn mắt đứng lên.

Vệ Đạo Hội chủ khoát tay nói :

- Không có chuyện gì nữa, Tổng tuần đi nghỉ thôi.

Khâu Vân lườm Từ Văn một cái, thi lễ rồi rút lui.

Từ Văn thấy mình đối diện với kẻ thù sâu tựa bể mà chịu bỏ đi thì thật chẳng cam lòng. Hay dỡ gì, đã đến đây cũng phải tìm ra một chút manh mối để làm tiêu chuẩn cho hành động sau này. Nhưng chàng chưa biết mở miệng cách nào.

Chàng xoay chuyển ý nghĩ một lúc rồi tìm ra phương pháp vòng quanh, cất tiếng hỏi :

- Hội chủ ! Tại hạ có thể mạo muội hỏi Hội chủ một vấn đề nữa được chăng ?

Vệ Đạo Hội chủ ôn tồn đáp :

- Không có chuyện chi là mạo muội cả. Tiểu hữu có điều gì cứ hỏi. Hãy ngồi xuống đây nói chuyện đã.

Hai người lại ngồi xuống. Từ Văn nhấp chén trà cho bình tĩnh lại rồi hỏi :

- Tại hạ là một kẻ vô danh tiểu tốt trên chốn giang hồ mà sao lại được Hội chủ đem lòng mến yêu ? Đó là một điều tại hạ không hiểu.

Vệ Đạo Hội chủ cười ha hả đáp :

- Tiểu hữu ! Đó là do chữ duyên. Bản nhân rất tán thưởng khí phách hiên ngang của tiểu hữu.

- Nhưng thanh danh tại hạ kém cỏi, mà thân thể lại tàn tật. Cái đó...

- Tiểu hữu ! Bề ngoài có tổn gì đến khí chất ? Thanh danh không phải là vật chung ra ngoài.

- Tại hạ tự lấy làm xấu hổ, thật không xứng đáng lọt vào mắt xanh của Hội chủ.

- Tiểu hữu bất tất phải quá khiêm.

Câu nói của đối phương không lộ vết tích gì. Từ Văn biết rõ đó là lời giả trá mà không bài bác vào đâu được. Chàng tự hỏi :

- Chẳng lẽ đối phương thực tình không biết rõ những điều bí mật cùng lai lịch của mình ?

Còn một vấn đề nữa nổi lên trong đầu óc. Chàng nhớ tới người mà chàng đã cứu sống là Thượng Quan Hoàn. Chàng muốn đưa vấn đề Thượng Quan Hoàn ra hỏi, để xem đối phương thành thực hay giả dối ?

Thượng Quan Hoàn trúng phải Tội Tâm kịch độc của phụ thân chàng rồi nằm lăn bên đường. Chàng chẳng hỏi nguyên do, tự ý cứu sống y, nhưng y lại là chủ hung gây cuộc đổ máu tại Thất Tinh Bảo. Đồng thời y lại là một nhân vật cùng đường lối với đối phương.

Nghĩ tới đây, Từ Văn thản nhiên như không có chuyện gì, lên tiếng hỏi :

- Hội chủ có quen biết Thượng Quan Hoàn không ?

Vệ Đạo Hội chủ toàn thân chấn động, chăm chú nhìn Từ Văn một lúc rồi thản nhiên đáp :

- Bản nhân có quen biết. Y được tiểu hữu cứu mạng, chẳng lúc nào y không nhớ ơn

tiểu hữu cả.

Đây lại là một điều ra ngoài ý nghĩ của Từ Văn. Đối phương thẳng thắn thừa nhận không dấu diếm gì. Như vậy rất có thể đối phương chưa biết gì đến thân thế chàng.

Từ Văn lại hỏi :

- Hiện nay y ở đâu ?

Vệ Đạo Hội chủ đáp :

- Vì y có chỗ đau lòng phải tạm thời mai danh ẩn tích. Về điều này xin tiểu hữu nguyên lượng cho.

Từ Văn hất hàm hỏi :

- Ủa ! Té ra y cũng là một hội viên trong quý hội ư ?

- Về điểm này bản nhân cũng không phủ nhận.

Từ Văn lại hỏi :

- Tại hạ nghe nói giữa y và Thất Tinh Bảo Chúa Từ Anh Phong có mối thù cướp vợ giết con. Điều đó thật không ?

Cặp mắt Vệ Đạo Hội chủ đột nhiên chiếu ra những tia oán độc, nhưng chỉ thoáng qua là hết. Hắn gật đầu đáp :

- Quả có chuyện đó thiệt.

- Lại có tin đồn trên chốn giang hồ là Thất Tinh Bảo xảy cuộc lưu huyết...

Vệ Đạo Hội chủ ngắt lời hỏi lại :

- Phải chăng tiểu hữu nghi ngờ đó là hành vi của Thượng Quan Hoành ?

Từ Văn đáp ngay :

- Tại hạ đã biết hai bên cừu hận, nên nghĩ thế thật.

- Tiểu hữu hỏi câu này là có ý gì ?

Từ Văn ngấm ngầm nghiêng răng đáp :

- Tại hạ ngẫu nhiên hỏi chơi mà thôi.

Vệ Đạo Hội chủ trầm ngâm một chút rồi nói :

- Bản nhân nói rõ cho tiểu hữu hay tề hội sở dĩ coi tiểu hữu vào hạng thượng tân cũng vì tiểu hữu có mối quan hệ với Thượng Quan Hoành.

- Ủa !

Bây giờ Từ Văn mới tỉnh ngộ. Thế là điều bí ẩn về vụ chàng được coi là thượng tân nay đã có giải đáp. Chàng toan hỏi về tin tức Thượng Quan Hoành hiện lạc lỏng nơi đâu đang ra tay rửa hận. Nhưng chàng nghĩ lại có điều không ổn. Đối phương đã nói trước là Thượng Quan Hoành mai danh ẩn tích mà mình còn hỏi nữa thì không khéo sẽ bị lộ tẩy mất. Chàng đã biết y là người trong Hội Vệ Đạo và giữ địa vị khá cao thì lúc cần đến sẽ bức bách y phải lộ diện cũng chẳng khó gì.

Vệ Đạo Hội chủ lại nói :

- Còn một điểm nữa là đối tượng của Thượng Quan Hoành tầm cừu chỉ có một mình Từ Anh Phong.

Từ Văn sững sốt. Chàng ngắt lời hỏi :

- Theo ý kiến Hội chủ thì vụ đổ máu ở Thất Tinh Bảo không phải là hành vi của Thượng Quan Hoàn hay sao ?

- Chính thế đó !

Từ Văn lại hỏi :

- Tại hạ còn nghe nói Thất Tinh Bảo Chúa cùng bọn thủ hạ Thất Tinh Bát Tướng đều là những tay bản lãnh phi thường. Vậy mà ai hạ được bọn họ ?

- Cái đó... hiện thời vẫn ở trong vòng bí mật. Có điều Từ Anh Phong đã làm nhiều việc bất nghĩa nên rất lắm kẻ thù hận.

Từ Văn mắng thầm đối phương khéo cãi trối...

Giữa lúc ấy, bất thành linh có thanh âm ồm ồm của một lão già từ ngoài cửa sảnh đường la lên :

- Vô Ảnh Tồi Tâm Thủ !

Từ Văn cả kinh thất sắc. Chàng liền đứng phắt dậy.

Một lão già khô đét xuất hiện ngoài cửa. Lão chính là Thôi Vô Độc, Tổng đàn chưởng lệnh, đã cùng ngồi một chiếu với Từ Văn bữa trước.

Thôi Vô Độc chẳng một chất độc nào mà lão không biết, chẳng chất độc nào lão không giải được. Thật là một tay Độc đạo cự phách đương thời. Nhưng lão chưa từng dùng chất độc để hại ai.